

J. M. Thiele X. S. 1712

1. Christiani Wilhelmi de Officio Aetuarum.
2. Joh. Amelii de eo quod esse nuntius judicialis in obsequio executionem spiritus et differt.
3. Petri Mulleri de actibus oblativis.
4. Christiani Thomasi de causis prohibitas alienationis ^{fructus} fructu.
5. Sam. Strupii de Cautela Abundanti in Contractibus.
6. Joh. Wilhelmi de casibus non debitibus.
7. Wolfgangi Schickelmanni de Ologis officii.
8. Joh. Wilhelmi de Conductore chercuoribus.
9. Sam. Strupii de conditionibus contractuum repletivis.
10. Ad. Beieri de correptione et admiratione.
11. Eberhardi Gerardi de iudicio ducalico.
12. Joh. Frid. Trautmanni de potestate Electoris et Principis Imperii circa ius nobilitatis subditis suis conferendi.
13. Ric. Cris. Lycaeri de Fidei libris.
14. Christoph. Thomasi de Fide alienabili.
15. Sam. Strupii de rebus Lucanian Silicie Schickelmanni de casibus affaravienis.
16. Ric. Wilhelmi de fidei commissa familia non nobiliam non conventionalibus.
17. Joh. Gottfriedi Bergeri de Carolinis Prensiae fontibus.
18. Petri Mulleri de Fidei commissa Prensiae.
19. Joh. Amelii de Fidei commissa Prensiae.

20. Christoph. Altmanni de Filis qui ibi terminum à
Hofe etc.
21. Guilielmi Hieronymi Pruckneri de Penari Imper.
foris de stat. provincie realis separati
22. Guirami Petardi de Civitate Lenocini.
23. Petr. Mulleri de Legibus primi ordinis.
24. Christoph. Wiedeburgi de gladio in sacramento revo.
testium deponendo.
25. Amic. Piani Tomasi de Civitate Magie
26. Andr. Ottov. Poelice de Multimedione contra usurarios
27. Petr. Mulleri de Materis in is. e. f. in unigen.
28. Christoph. Waldvogeli de negligentia ministri provincie
non obligant
29. Ferr. Ricci de iure afferenti
30. Christoph. Don. Hoffe de termino presentis solutionis
et moderacionis cambior
31. Petr. Mulleri de Accipitanti.
32. Guirami Gombardi de Rationatione testu
33. Don. Prochi de Peculiaribus et Directariis.
34. Christoph. Altmanni de Denio Creditorum
35. Balt. Werneri de Juribus Vicarior. Lib. I.
36. Eisdem de Vicariatu Lib. II.
37. Don. Prochi de Usu Foror. Lib. XIII. de gest.
38. Joh. Petr. Luterii de Conduccionem illari
39. Leon. Livockaperi de Civitate Aufcaricis
40. Frack. Hagonerici de auctoritate iuris civilis et canon.
41. Joh. Christoph. Wiedeburgi de iustitiam in unigen. de
in unigen. de unigen. de unigen. de unigen. de unigen.
42. Johann. Wilig. Blotz de unigen. de unigen. de unigen.

29

DISPUTATIO JURIDICA
ORDINARIA
DE
JURE OFFERENDI

Auspice
Divino Numine
PRÆSIDE

HENRICO COCCEJO,

Jur. P. P. Ordin.

Respondente

HIERONYMO ALERS

Bremà Saxone

Adventilandum publice proposita in diem

Decembr. h. l. q. s.

Heidelberga

Literis Samuelis Ammonii, Academ. Typogr.

Anno MDCLXXVIII.

Denno recusa 1707.

Thesis.

Jus offerendi debiti & debitori competit ad liberandum pignus suum; & posteriori Creditori, ad effectum succedendi in locum Prioris: illud notum vulgo ac tritum est; hoc paulo obscurius, cui proinde evolutius pernoscendo pro modo instituti pauca hæc præmittimus.

II. Initio scilicet notandum, quod non tantum nomine cesso vel vendito ipsa actio (utilis scilicet, cum directa personalis inhæreat personæ Creditoris *per nos*) cessa venditave intelligatur, quia nomen hic nihil est, nisi ipsum jus agendi; sed & cesso venditove chirographo seu Cautione: non enim charta ullius est pretii, ut de ea partes cogitasse videantur, sed potius de jure, quod eâ continetur atque probatur; ceu Justinus ait in *L. 59. leg. 3. Qui chirographum legat, non tantum de tabulis, sed etiam de actionibus, quarum probatio tabulis continetur, cogitat; appellatione enim Chirographi uti nos pro ipsis actionibus palam est cum venditis chirographis intelligamus nomen venisse &c.*

III. Idem ergo est, si Creditor suum pignus tibi cedat aut vendat: nam & contraria pignoratitia, & hypothecaria in rem tibi competit, quæ utraqve competeat vendenti; verum illa non nisi utilis, quia personalis est, personæque vendentis cohæret; hæc etiam directa, quia est in rem: hoc enim jus in re, quod venditor habuit, directo, uti quodvis aliud Dominium in te transferri potest, transitque cum omnibus accessionibus & privilegiis juri illi cohærentibus *per § præced.*

IV. Sed & ipsa actio principalis (utilis scilicet, quia personalis est) tibi competit: videmini enim cesso pignore non de solo jure pignoris, quod ex se nullius est momenti, nullumque effectum aut usum habet, nisi quando alicui debito principali accedit; sed & de ipso hoc debito principali cogitasse; *per tradita ib. 2. & d. L. 59. & alioquin corrueret pignus cessione, si in personâ tuâ (emtoris seu cessionarii) deficeret debitum principale, sine quo pignus esse nequit L. 6. pr. q. m. pign. salvo.*

V. Quin imo, si tibi quoque debetur ab eodem debitore & pignoris Domino, videtur omnino etiam de securitate proprii tui debiti cogitatum, & hujus quoque debiti causa pignus tibi cessum; et si enim solvendo priori creditori videri posses hujus saltem nomen cum pignore in te transulisse; tamen non facile quisquam paratam pecuniam alterius Creditori solvet, ut eam per dubias lites & judiciorum molestias à debitore repetat; sed tui potius debiti causa, & pro ejus maxime confir-

ma-

matione videris pignus redimere voluisse *L. 1. Q. 5. C. L. II. §. ult. ff. qui pot. in pign.*

VI. Potest igitur cuicumque ex posterioribus Creditoribus pignus vendi, accepto ab eo debito cum usuris, & hic, oblato eo, succedet in locum & privilegium prioris *per rh. 3. qv od dicitur Jus offerendi L. 3. C. 3. his qui in prior. Credit. L. 1. per & vers. Sed ita C. si antiqu. Credit. eiqve tenetur pignus & pro prioris Creditoris, & pro suo debito L. 12. §. qui pot. L. 5. pr. ff. de distr. pign. rh. 5. iterumque ei offerri potest d. l. 5. §. 1. Videtur autem posterior Creditor pignus emisse, qvoties debitum cum usuris vel ipsi Creditori priori pro pignore offert, *L. ult. C. his que in prior. Cred. L. 24. §. ult. reb. aut. Jud. vel debitori, eã expressã Lege, ut ad Creditorem perveniat L. pen. C. his qui in prior. hoc enim debitum est pretium pignoris: unde si non tanquam pro pignore, sed simpliciter ad Creditorem pecunia pervenit, non videtur emtum pignus L. 1. C. his qui in prior. Credit. L. 3. que res pign. indeque limitanda d. l. 1. L. 5. C. qui xor. & e. Potest autem posterior Creditor exercere hoc jus, seu offerre debitum etiam priori invito, vel si hic eam accipere noluerit, obsignatum deponere d. l. 1. C. L. 12. §. 6. ff. qui potior.**

VII. Hoc ergo casu ipsum Jus pignoris tantum distrahitur, non res ipsa, ita ut ejus Dominium transeat *L. 6. distr. pign. hanc enim debitor ipse tantum distrahere potest, qvippe Dominus; vel Creditor qvasi ex consensu Domini post solvendi moram, certumque insuper terminum jure præscriptum, aliasque solennitates, de quibus DD. ad tit. dist. pign. & hoc casu si ipse Dominus seu Debitor distrahat, omnibus Creditoribus jus pignoris cum privilegio salvum manet d. l. 1. vers. cum autem C. si ant. Cred. qvia aliud est Dominium, qv od solum alienari potuit à Debitore aliud pignus L. §. 2. Pign. verb. questio pignoris à Domini intentione separata est. Adeoque res transit cum suo onere L. 67. Contrah. emt. si vero Creditor distrahit, potest posterior Creditor hic quoque jure suo offerendi uti, & oblato debito distractionem impedire *L. ult. C. si antiq. Cred. d. L. 6. ff. distr. pign. factã autem semel distractione, & re non amplius integra nec ipse debitor, nec sequens Creditor evincere rem possunt L. pen. C. si ant. cred. L. 3. pr. distr. pign.**

VIII. Hinc consequens est, qv od qvi nomen emit, privilegium quidem nominis consequatur, non autem pignus, aut privilegium pignoris *thes. 2. 3. L. 2. Cess. bou. L. 24. §. ult. reb. rar. judic. nisi de pignore quoque pactus fuerit, qvippe qv od diversum estã principali nomine; si autem de pignore quoque convenerit (qvo casu erit Emtio nominis cum lege seu*

pacto pignoris) non tantum hoc pignus, sed & privilegium pignoris, & quidem eandem inter hypothecarios prerogativam consequitur, quam sine pignore inter chirographarios habuisset; semper enim, qui privilegium habet inter chirographarios, accepto pignore illud etiam inter hypothecarios habet; tria enim habet, pignus, nomen, & privilegium *per L. 2. C. his qui in prior.* ubi filius offerendo successerat tantum in privilegium nominis fiscalis, quod personale est, & tamen acceptis pignoribus praefertur Creditoribus hypothecariis, qui cum Patre ipsius adhuc contraxerant.

IX. Quod si ergo pactum de pignore adjectum non est, prodest hoc secundo Creditori, qui ita sit primus; cum & prior desierit esse Creditor, quippe soluta ipsi pecunia; nec qui solvit, in locum ipsius Praefertur. *L. 3. quae res pign.*

X. Secus igitur est, si ipse secundus Creditor, vel etiam Debitor offerant & solvant pecuniam, utroque enim casu secundus Creditor succedit in locum prioris, etsi de pignore nihil convenerit; non quidem jure emtionis, sed hoc ipso, quod prior Creditor jam dimissus ipsique solutum est, sequens ergo jam prior est *L. 4. ff. L. 1. L. 5. L. 10. C. qui pot. eademque ratio est, si prioris Creditoris nomen per acceptilationem vel Novationem extinguatur L. 18. Novat. quo tamen casu si pignora repetat, sibi ipsi videtur succedere, i. e. in locum pristinae suae obligationis L. 12. §. 5. L. 3. qui pot.*

XI. Hinc patet, quid dicendum, si pignus non quidem aliis venditur, sed tantum oppignoratum fit, quia pignus pignori constitui potest: cum enim pignore vendito non tantum hypothecaria actio, sed & principale nomen venditum videatur *per th. 4.* sequitur, quod pignore tibi oppignorato ipsum quoque nomen principale oppignoratum censeatur; unde, etsi soluto mihi debito utrumque pignus in re pignorata extinguitur, oppignorantis scilicet per solutionem *L. 6. pr. quae m. pign. solv. tuum autem, sublato jure constituentis L. 31. eod. L. 4. C. si pign.* manet tamen in nomine principali, quod ipsum quoque oppignoratum diximus. Igitur si nomen illud consistat in corpore, in eo durat pignus; si in pecunia numerata, & in illa quoque durat, verum hanc acceptam tecum seu cum debito tuo compensare, & pro eo retinere poteris: quae omnia continentur in casu *L. 13. §. 2. pign. L. 18. pr. pign. act.*

XII. Haec ita si pignus à Creditore priore acquirat posterior, Quid autem si rem ipsam oppignoratam ejusque dominium à Debitore? Di-

Diximus jam *ib.* 7. quod re oppignorata distracta jus pignoris omnibus Creditoribus integrum & saluum maneat. Verum si is, qui comparavit, quoque sit Creditor, ejusque pecunia ad priorem Creditorem pervenerit, non quidem in jus pignoris succedit, quinimo si habuit pignus, id quae sito dominio confunditur, L. 24. *pr. pign. act.* Si tamen ab ipso pignus vindicant alii Creditores, tuendus dicitur, sc. per exceptionem saltem dolimali L. 17. *qui pot.* & merito: etsi enim in pignus succedere non possit, cum ipse sit dominus; cum tamen ejus pecunia Creditor dimissus & pignus liberatum sit, absurdum videtur, eum esse deterioris conditionis emendo rem totam, quam emendo solum pignus; cum dominio rei omnia jura, & ipsa quoque possessio, in qua pignus consistit, contineatur L. 8. l. 9. *commod.* L. 17. §. 1. *depos. arg.* L. 24. §. 2. *reb. aut. jud.* Unde idem est, si ex alia causa pignus possideat, & vela debitore vindicatione, vel a Creditore conventus litis a stimulationem solverit, nam hoc quasi pretio emisse videtur L. 46. *rei vindic.* adeoque & Creditori opponere exceptionem potest, & ni debitum offerat, Domino. L. 2. l. 8. §. *ult. qu. m. pign. solv.* l. 29. *fam. herc.* Idem denique est in divisiis iudiciis, si uni pignus adjudicatum fuerit. d. L. 29. quia & hoc vicem emptionis obtinet, L. 1. *C. comm. utr. jud.* quo tamen casu, quia non ultro, sed ex necessitate sententiae pignus accipit, invito quoque debitori illud reddere, & nomen persequi potest d. L. 20. *vers. Contra* etsi animose licitatus dicatur, quia videtur hoc mandato debitoris fecisse d. l. 29. *vers. Nisi si.* In reliquis autem casibus reddere nequit, quia ultro dominium sibi quaesivit d. L. 46. d. L. 29. *vers. non idem.*

XIII. Cum autem posterior Creditor debitum omne cum usuris offerre debeat, ut succedat in locum prioris, quaeritur, an pro toto hoc debito, quod solvit, adeoque etiam pro ipsis usuris possit ex mora usuras computare? quod videtur dicendum, quia is, qui alterius negotium gerens, uti gestor, tutor, procurator, fidejussor &c. pro eo debitum cum usuris solvit, non tantum sortis, sed etiam usuras usurarum computat l. 28. §. 1. l. 58. §. 1. *inf. l. ult. adm. Tur.* quia ipsi non ut usuret, sed ut fors ex nova causa gestionis aut mandati debentur. Sed contrarium decisum est, in L. 12. §. 6. *qui pot.* L. 24. *C. pign.* quia non alienum ut tutor &c. sed proprium negotium gerit, ceu dicitur in d. l. 12. §. 6. nimirum ut Cessionarius, qui non ex nova causa gestionis pro alio, sed ipsa actione cessit, qua usurae ut usurae petuntur, debitum persequitur.

XIV. Hoc jus offerendi tertio Creditori vel sequentibus adeo competit, ut licet secundus Creditor pactus fuerit sibi pignus da-

ri, si dimissus sit prior Creditor, tamen is qui solvit potior sit *L. 12. §. 8. §. 9. qui post.* dum enim tertius, oblato debito, succedit in locum primi, & in eandem obligationem, adeo ut eadem etiam actione cessata utatur, ille jam primus est, adeoque primus nondum quoad effectum dimissus videtur. Secundus ergo à quovis possessore, ipsoque adeo debitor pignus vindicare potest, excepto primo, & qui ab eo emit, & jure offerendi in ejus locum successit *d. l. 12. pr. & §. 7. eod.*

XV. Porro quærit *Gail. 2. observ. 18. n. 3.* An jus offerendi locum habeat inter Creditores post rem judicatam, si prior forte Creditor judicio egerit, & obtinuerit? Et locum illud habere arbitror, donec pignus judiciale vel nondum est distractum *per L. 3. pr. distr. pign.* vel nondum ipsi Creditori adjudicatum *ex L. ult. §. 3. C. de jur. dom. impetr. l. 15. §. 33 damn. inf. Bald. in L. proponendum 13. n. 8. C. jud. ubi num. 9. addit, ex consuetudine opus quidem esse expectare illud biennium, quod in d. L. ult. §. 2. debitoribus pignori lucendo ex humanitate conceditur.*

XVI. Denique quæritur, an juri offerendi præscribi possit? quæstio hæc æquali fere suffragiorum numero in utramque partem vehementissimè à DD. agitata fuit; & negativa Gailio, aliisque fere Cameralibus placuit; juxta quam tria exempla rerum in Camerâ judicatarum affert *Myns. 1. Obs. 16.* Verum evidens videtur, Camerales agere de sola præscriptione 30. annorum, quæ saltem ex hypothese Juris Canonici, quod hæc in parte observatur, non admittitur sine bona fide. In genere autem, salvo aliorum judicio, videntur rationes, quibus negativa fundatur, valde esse erroneæ, ut ex præcipuis saltem evidentet patebit.

XVII. Affertur ergo (1) *Quod nulla hic sit actio, cui præscribi possit, quia pignoratia non nascitur, nisi soluto debito; quippe quæ sub hac demum conditione competit debitori, si solverit per text. expr. in L. 13. §. 4. Lign. L. 9. §. 3. Pign. act.* Verum error evidens hic est circa naturam conditionis: tacita enim conditio, qualis hæc est, *per d. L. 13. §. 4.* non facit jus conditionale, nec impedit, quo minus pure ac statim competat, *per text. expr. in L. 99. Cond. & demonstr. verb. Conditiones, quæ tacite inesse videntur, non faciunt legata Conditionalia.* Et in *L. 73 pr. VO.* ubi stipulatio pura dicitur, quæ ex re ipsa dilationem capit. Ratio est, quia conditio hæc non inest ex ipsa dispositione partium, ex qua jus omne nascitur, adeoque statim competit; sed ex naturâ rei, propter quam executio saltem juris differri debet. Accedit quod in plena debitoris potestate est agere, in cujus potestate est, conditionem implere, juxta quam agere debet, uti hic solvere pecuniam debitam; adeoque si non agit, oblato debito, cum

pos-

possit ac debeat, huic juri ipsius propter negligentiam non agentis non minus ac aliis juribus præscribitur *juxta l. 3. l. 4. C. præscr. 30. annor.* Denique actio emti pura est, eiqve præscribi potest, & tamen intentari nequit, nisi oblato pretio *L. 13. §. 8. act. emt. (2) Quod jus offerendi in facto fundetur, & mera sit facultatis, non juris: quin imo non in actione, cui præscribitur, sed in debito ejusque solatione consistat.* Hoc quoque omnino erroneum est; quia hoc jus offerendi nihil aliud est, quam jus oblato debito pignus repetendi, adeoque ipsa actio pignoratitia, qua debitor oblato debito pignus suum repetit, cui proinde ut aliis actionibus præscribi potest. Cæterum quænam vere sint res meræ facultatis dudum ostendimus *in Disp. de reb. meræ facult.* (3) *Propter text. express. in L. 10. C. de pign. act.* Verum expresse illa agit, non de præscriptione longissimi temporis, quæ est 30. annorum, sed longi temporis, seu 10. annorum, quæ rei dominium & vindicatio excluduntur; quod fieri nequit, nisi per usucapionem, aut saltem per eam præscriptionem, quæ est instar usucapionis, seu quæ titulo & bonâ fide nititur *per text. expr. in l. 1. l. 2. 4. l. 6. C. præscr. 10. annor.* quod secus esse in præscriptionibus longissimi temporis constat. Reliqua quæ afferri solent, vix allegari merentur.

XIIX. Negotium ergo tantum nobis adhuc facescit ratio Juris Canonici, quæ in omni præscriptione requirit bonam fidem *c. 3. c. 5. c. 8. c. 17. c. pen. c. ult. Præscript. c. 1. c. 2. cod. in 6.* Verum in his locis exerce scriptioem 30. vel 40. annorum *d. c. 3. c. 5. c. 8. c. 15. c. 17. d. c. 1. c. 2.* & evidenter diversum statuitur in Immemoriali *d. c. 1. Præscr. in 6.* uti & Camerales sententiam, quod juri offerendi præscribi non possit, restringunt ad Præscriptionem 30. annorum. (2) ad Possessores rerum alienarum; neque enim ullus est horum locorum, quin expresse agat de possessione rei alienæ, non vero de merâ obligatione personæ; ad quam proinde hoc jus correctorium extendi non potest, præprimis, cum apertissima sit differentia; rei enim alienæ assidua contractatio & usus perpetuam memoriam atque conscientiam juris alieni continere, adeoque injuria carere non videtur: quam tamen penitus excludit immemorabile tempus, *d. c. 1.* Verum in mera obligatione personali nihil est iniquitatis si reus non solvat, quia non tenetur solvere, nisi actor petat, qui si tanto tempore negligat exigere jus suum, in pœnam negligentiae solo tempore lapsu recte excluditur. Ut nihil jam dicamus de Publico illo incommodo, si nulla temporis diuturnitas lites sopire, & securitatem tandem afferre possit.

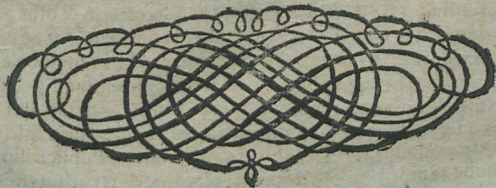

XIX. Cum igitur 1. Juri offerendi indubie legibus Civilibus præscribi possit: & 2. rationes contrariæ sint manifeste erroneæ. 3. Canones etiam, qui bonam fidem requirunt, expresse id restringant ad præscriptionem 30. vel 40. annorum: neque 4. jus correctorium extendi ad alia debeat: quin imo 5. expresse immemorabile tempus excipiantur 6. illi quoque qui de consuetudine contraria Camera attestantur, quæstionem tantum de tempore 30. annorum concipiant; & denique 7. hoc æquitati & utilitati publicæ convenientius sit, non ambigendum arbitrari quin hæc sententia, quantum ad immemorabile tempus, sit & verissima & receptissima, quod plenius jam non exequimur.

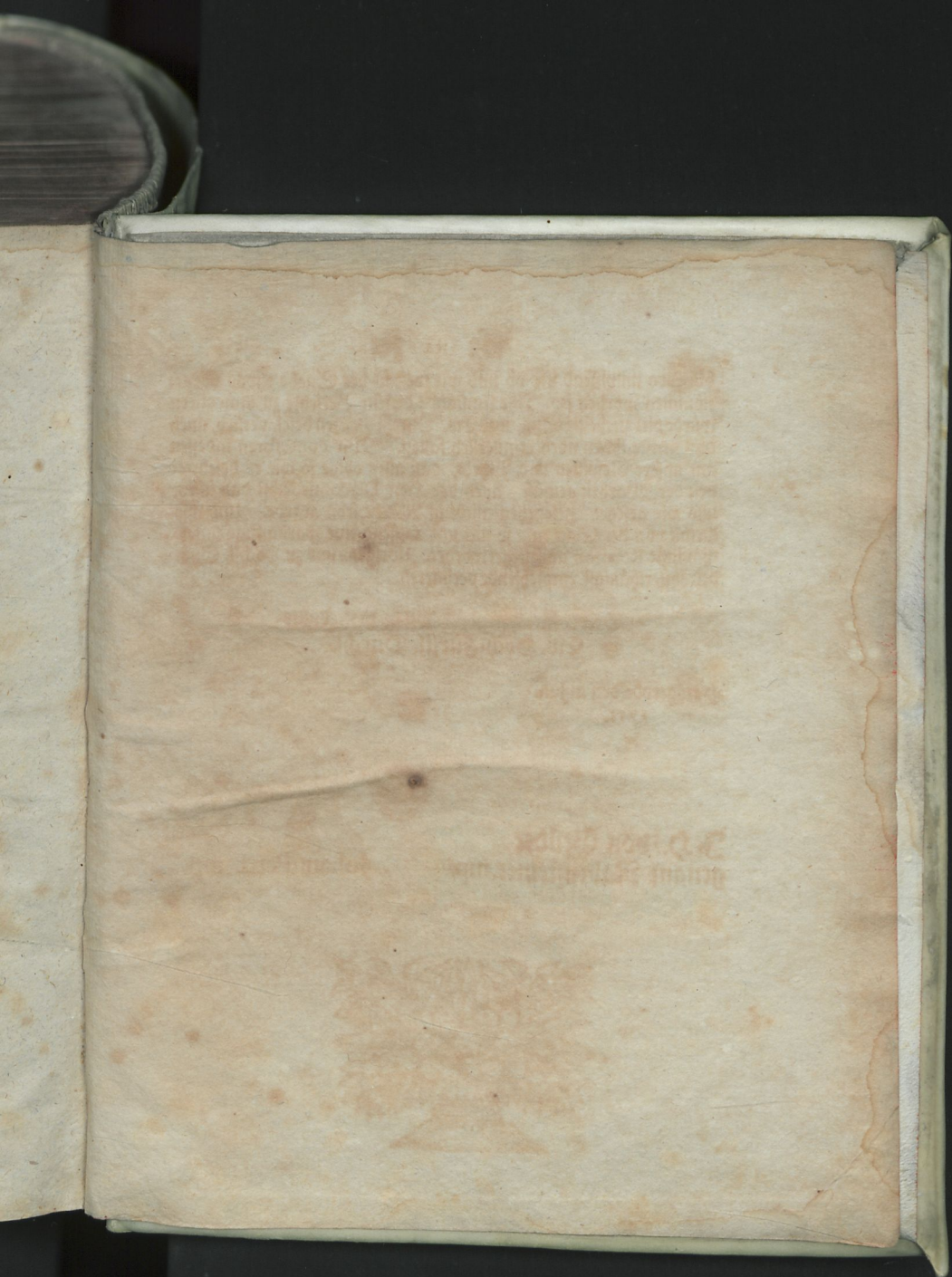
XX. De utroque jure offerendi illud adhuc addimus; quod ex posteriore non tantum debitor Creditori offerre possit, sed & emtori, cui non est rite distractum, vel quilibet æstimationem præstitit: domino enim non nisi justâ distractione aufertur jus suum, quod tamen ipsi non competit, nisi soluto debito L. 2. q. m. pign. solv. L. pen. C. si ant. Cred. Et ex prioro non tantum Creditor Creditori priori, vel qui ab eo jus pignoris emit, sed & ei qui à Debitore emit, cum creditor debuisset jure conventionis distrahere per licitationem, quæ integrum Creditoribus fuisset offerre L. 3. §. ult. dist. pign. Quin imo quivis possessor offerre potest, hoc ipso enim excluditur Creditor, quod debitum ei offertur L. 12. §. 1. p. m. pign. solv. non tamen vi solius possessionis potest cessio peti, sed, si justa sit potest L. 19. qui pot.

Multa adhuc dici possent, sed hæc sufficiunt ad ostendendum, tantum hoc jus ex solâ natura cessæ actionis consequi.

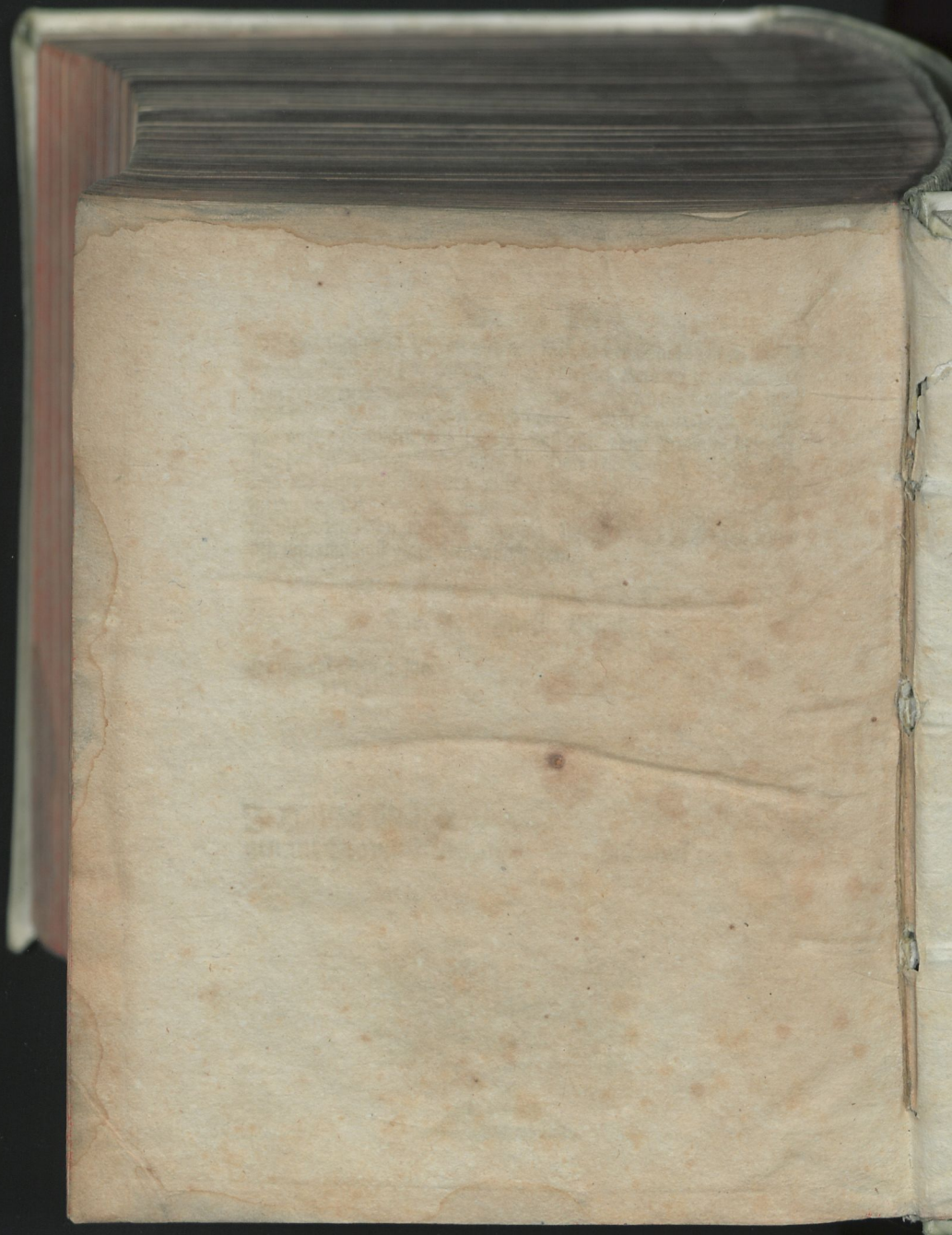
Tantum.

00 A 6348

ULB Halle 3
002 927 950

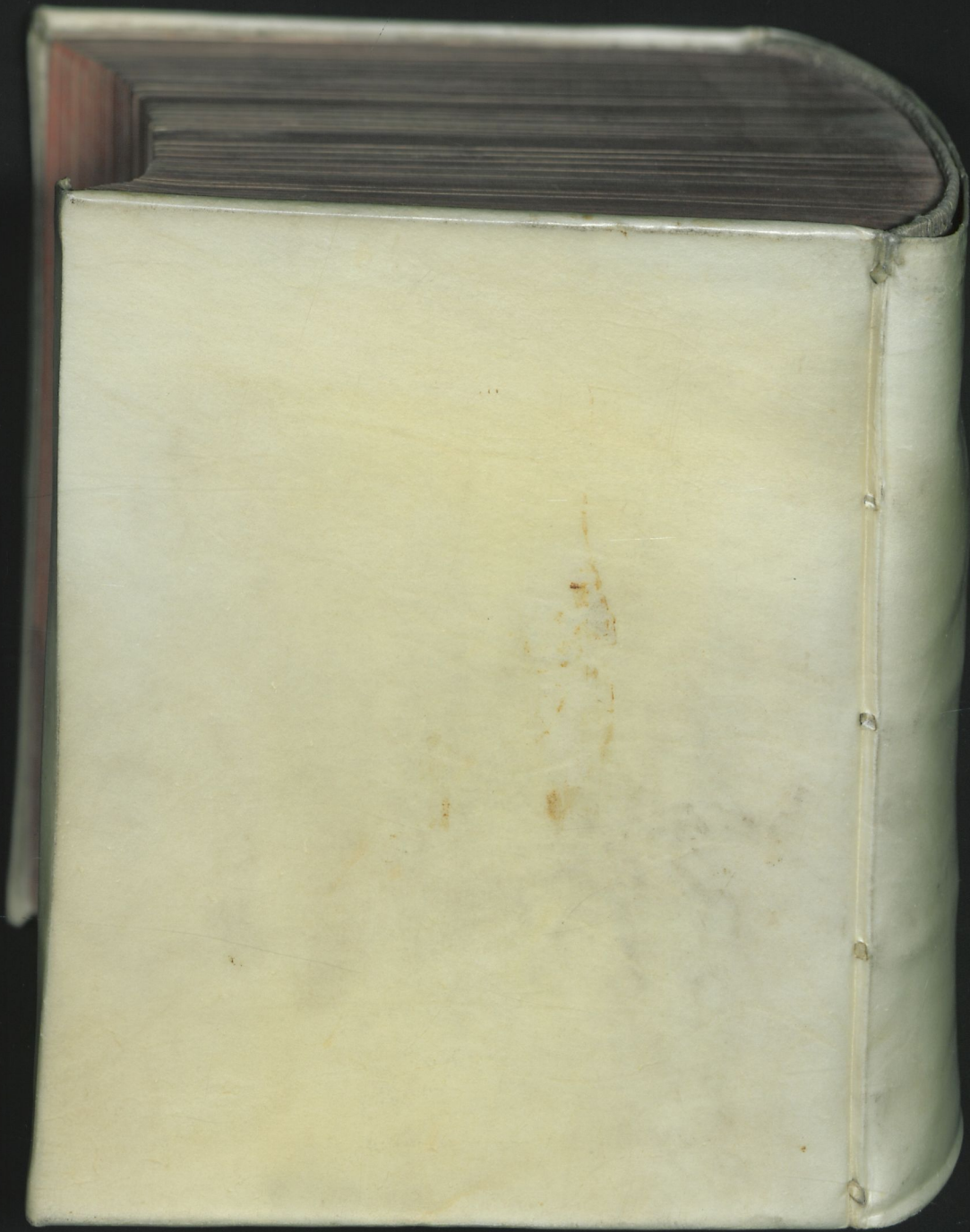
58

VD 18

V377
Retro ✓

DISPUTATIO JURIDICA
ORDINARIA

DE
JURE OFFERENDI

Auspice
Divino Numine
PRÆSIDE

HENRICO COCCEJO,
Jur. P. P. Ordin.

Respondente
HIERONYMO ALERS

Bremà Saxone
Adventilandum publice proposita in diem
Decembr. h. l. q. s.

Heidelberga
Literis Samuelis Ammonii, Academ. Typogr.
Anno MDCLXXVIII.
Denno recusa 1707.